

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 11 lutego 1953 r.

w sprawie ustalenia najniższych i najwyższych kwot pensji sierocych.

Na podstawie § 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 stycznia 1953 r. w sprawie wysokości zaopatrzeń emerytalnych i zasiłków (Dz. U. Nr 8, poz. 21) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ustalone w myśl § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 stycznia 1953 r. w sprawie wysokości zaopatrzeń emerytalnych i zasiłków (Dz. U. Nr 8, poz. 21) pensje sieroce nie mogą być wypłacane w kwocie niższej aniżeli:

- a) 31 zł miesięcznie — dla sieroty pobierającej pensję w wysokości 1/4 pensji wdowiej,
- b) 40 zł miesięcznie — dla sieroty pobierającej pensję w wysokości 1/2 pensji wdowiej,
- c) 53 zł miesięcznie — dla sieroty pobierającej pensję w wysokości 2/3 pensji wdowiej.

2. Pensje, o których mowa w ust. 1, nie mogą być wypłacane w kwocie wyższej aniżeli:

55 zł miesięcznie — dla sieroty, wymienionej pod lit. a),

110 zł miesięcznie — dla sieroty, wymienionej pod lit. b),

161 zł miesięcznie — dla sieroty, wymienionej pod lit. c).

3. Pensja sieroca po państwowym pracowniku nauki nie może być wypłacana w kwocie wyższej aniżeli:

83 zł miesięcznie — dla sieroty, wymienionej w ust. 1 lit. a),

165 zł miesięcznie — dla sieroty, wymienionej w ust. 1 lit. b),

220 zł miesięcznie — dla sieroty, wymienionej w ust. 1 lit. c).

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 4 stycznia 1953 r.

Kierownik Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej:

St. Zawadzki